

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ · ΕΝΟΣ ΙΗΤΗΟΣ.

Τὸ λάβαρον τοῦ 21, ὁ Ἐφημῆς τοῦ Πραξιτέλους καὶ ὁ Λέων τῆς Χαιρωνείας.—Τὸ λάβαρον ὡς εἶδος ... δέμα. — Η νῆσος τῶν ὄπλων. — Νικηφόρος Φωκᾶς καὶ Σοναρέζ. — «Φιλολόγην πάρεργα». — Καὶ γράφει ὁ Ἀντώνιος. . . — «Υπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἑλίας. — Ἐξόφλιοις ἐνὸς λογαριασμοῦ. — Μυθιστόρημα καὶ Γεωγραφία.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ



Η ΜΑΙΑΙ άνεπετάσθησαν — διαφόρων ἐθνῶν — καὶ τὰ τόξα τοῦ αεριόφωτος ἀνηφθησαν. Αύτο ὅμοιανει ἐν Αθήναις ἐθνικὴν ἐορτὴν! Η στερεότυπος τελετὴ τῆς Μητροπόλεως καὶ οἱ ἀπαραίτητοι πανηγυρικοὶ ἀπόρυτορας τοῦ γλυκοῦ νεροῦ

καὶ ποιῆματα φλεγερά ἀπὸ πρωτοετεῖς φοιτητῶν. Καὶ εξιφλούμεν, φρονοῦντες μακαρίως ὅτι οὕτω τιμῶμεν ἐπαξιώς τὴν μνήμην ἐκείνων καὶ συνάμα φρονηματίζομεν τὴν νέαν γενεάν. Διότι τὸν διπλοῦν αὐτὸν σκοπὸν ἔχει ὁ ἑορτασμὸς καθε διηνικῆς ἐορτῆς οἰοιδῆποτε κράτους. Τόσῳ τιπικὴ κατάντησεν ἡ ἐορτὴ, ὡστε κινδυνεύομεν νὰ υսτάζουμεν κάθε χρόνο. Εφέτος ἐδόχουμεν ἐν φωτεινὸν ὅμετον, διπέρ ὀπωρῶποτε ἀνεψιωτικωδὲ τὸ θενικὸν φόντυμα. Τὸ λάβαρον τῆς Ἀγ. Λαύρας¹⁾ ἐκομίσθη ἐκ τῆς ιστορικῆς μονῆς, ἐνθα εὐλαβῶς φυλάσσεται καὶ περιήχθη ἐν πομπῇ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν ἀθηνῶν. Κατ' ἀρχὴν εἴμεθα ἐναντίον τῆς ιδέας τῆς μετακομιδῆς φρονοῦντες ὅτι τὰ ἑθνικὰ αὐτὰ περιαπτα δέον να προσκυνῶνται ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ἐνθα ἀπεθεώθησαν καὶ ἐνθα κείνται θά πτο τὸ ἀστειον νὰ μεταφερωμεν ὅδωλ. χ. τὸν Ἐφημῆν τοῦ Πραξιτέλους ή τὸν Λέοντα τῆς Χαιρωνείας, ή τὸν ταφὸν τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ τὰ προσκυνῶμεν. Εἰς τοὺς τόπους τῶν κειμηλίων μεταβαίνοντες οἱ ἀνθρώποι καὶ ὅχι τὰ πράγματα, δῶρα τιμητικὰ καὶ ἀν εἶναι νὰ συνοδεία των. Ἄλλ, ἐπειδὴ η τεμπελά τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων εἶναι τι ἀνυπέρβατον, παρεῖδεν η Κυβερνητὸς τὴν υποχρέωσιν ἥν είχε δῆπος μὴ ταράξῃ τὴν σεμνὴν γαλήνην τῆς σημαίας τῆς Επαναστάσεως καὶ οὕτω εκδονιώθη ἀπὸ ἐν ρίγος ἐνθουσιαστικὸν δ' Ἀθηναϊκός κόδημος καὶ ἡτένισε μὲ μιὰν παρηγορὸν συγκίνοιτον τὸ ἀστράπτον ἐκ δύξης λάβαρον, διὰ δευτέραν φοράν, διότι καὶ πρὸ ἐτῶν χάρων τῆς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ διοργανωθείσης Ἐκθέσεως τῶν κειμηλίων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ

1821 ἐκομίσθη, ἀλλ ὅχι τότε ἐστάλη ἐξ Ἀγίας Λαύρας ταχυδρομικῶς ὡς δέμα! Εύτυχῶς ἐκτοτε προωδεύσαμεν τόδον, ὡστε νὰ μεταβαίνη ἐπιτροπὴ ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς παραλαβὴν καὶ νὰ τὸ συνοδεύῃ «ἐπανακάμπτον εἰς τὰ ἴδια, ὡς θὰ ἔγραφην πρὸ ἐτῶν εἰς τὰ «κοινωνικά διάφορα» αἱ εφημερίδες.

ΚΡΗΤΗ

Τ Κρήτη πέξεδίπλωσε καὶ πάλιν μὲ τὰς χελιδόνας τοῦ Μαρτίου, τὴν σημαίαν τῆς Επαναστάσεως. Αἱ λόγχαι ποστραζαν, φυσηγγια ἐξεπυρόσκορτσαν καὶ μια ἐμπόλεμος κατάστασις ἐν ελογην ἐδεισε τὰ λευκά της βουνά. Η Ἐνωσις τὸ ὄνειρον τὸ αἰώνιον καὶ ἀβασίλευτον κυριαρχεῖ καὶ πάλιν Κατρός νὰ ἐγγονθῇ ὅτι οὐδα καὶ ἀν λαμβάνωνται πάντοτε ἀντηρά κατασταλτικά μέτρα, δὲν θὰ λυθῇ, ποτὲ τὸ ζητημα. ἐνδόψ δὲν ἀφίνουν νὰ οιφθῇ η πρωτείη νῆσος εἰς τὰς θερμακάλας τῆς μπτρος της — τῆς Έλλάδος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο «Νικηφόρος Φωκᾶς» τοῦ κ. Βερναρδάκη, ἔργον μᾶλλον ἰδιογικὸν ἢ θεατρικόν, ἀνεπαρέστησε πρὸ ἡμῶν μίαν εποχὴν δραματικῶταπν καὶ πολυκυραντον. Άλλ ἡ αποφοιμία τοῦ κόδημου ἀνέκοψε τὴν θριαρευτικήν, οὐα ἀνεμένετο παράστασιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διεκεδίκησεν ο ξενικὸς θιασος Σουαρέζ.

Κανεὶς οἰσως δέν ὑπώπτευεν ὅτι ο ἐμβριθῆς, ὅδω καὶ μειδίχιος ιατρὸς Καραμήτσας θὰ ἐνεφανίζετο μετὰ θάνατον δεινὸς φιλολόγος. Ο ἐκδοθεὶς τόμος τῶν «Φιλολογικῶν παρεργῶν» του, μὲ μιὰν πειστικὴν μελέτην περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, είνε οὗτος πολλῆς προσδοχῆς.

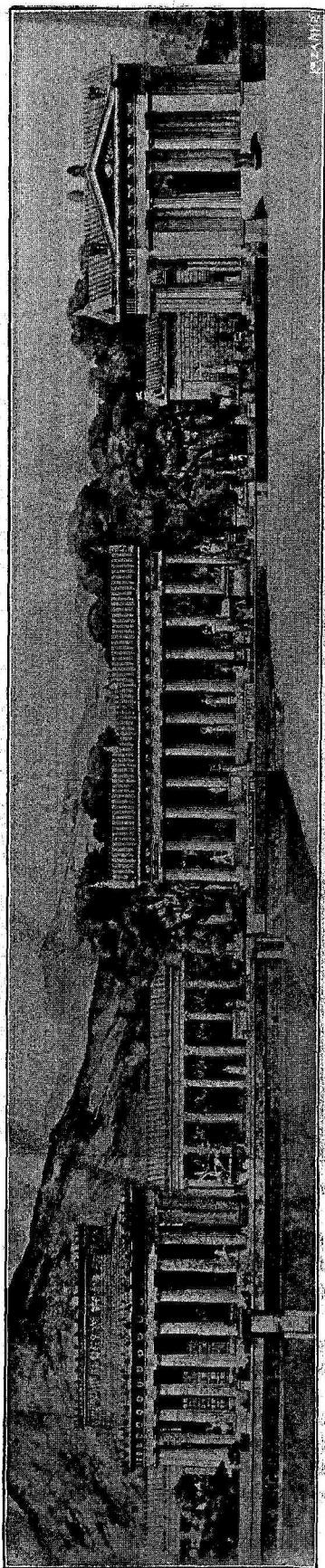
Ο θάνατος καὶ κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀνεσκηνεύεις τὰς φιλολογικαζτάξεις διλιγώτερον δημητικός, ἀλλα πάντοτε ἀκόρεστος. Ετάφη δ' Ἀντώνιος Αντωνιάδης, δ πολυγραφότερος τῶν νεοελλήνων ποιητῶν. Καὶ ἀπλῆ ἀπαριθμητικές τῶν ποιητικῶν τόμων τὸν θὰ κατελάμβανεν δλόκληπον σελίδα. Κυρίως ητο ἐπικός ποιητής καὶ δραματικός. Η πατρὶς καὶ μόνη η πατρὶς τὸν ἐνέπνεε, δραματοποίησε δὲ πλειστας σκηνάς ἐκ τῆς ἀρχαίας, Βυζαντιακῆς καὶ νεωτέρας Έλλ. ιστορίας. Εὰν ἔγραφεν διλιγώτερα, θὰ ήσαν μεγαλειτέρας ἀξίας τὰ ἔργα του. Εν τούτοις,

1) Είκόνα τοῦ λαβάρου ἐδημοσίευσεν η «Πινακοθήκη» ἐν τόμῳ Γ'. σελ. 28.

εύκόλως δένθα δημονυθή δ ποιητής της «Κρητίδος»

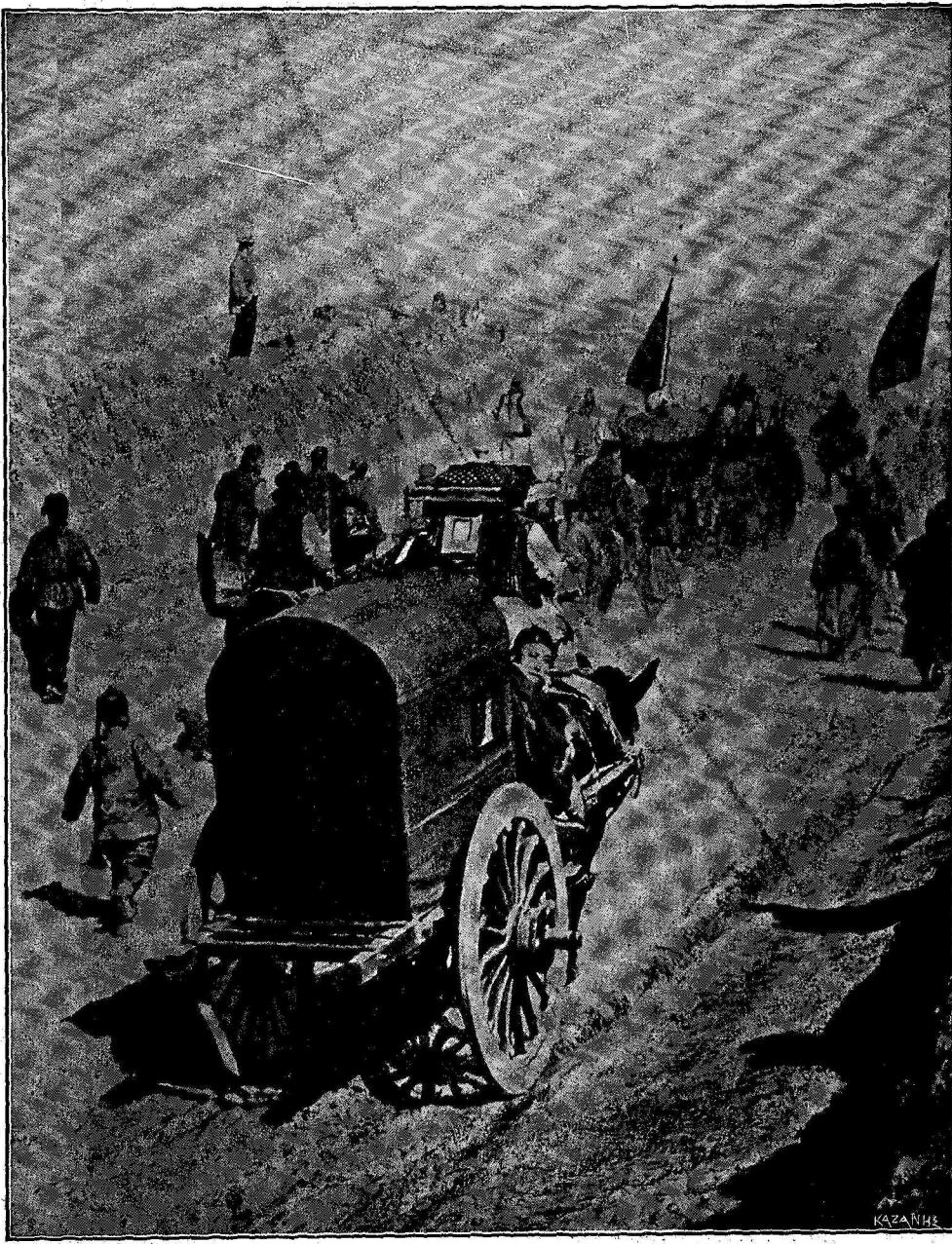
Ενάρεστον ἔκπληξιν ἐπεφύλασσεν εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον ἡ λογία κυρία Ἀρσινόη Παπαδοπούλου. Ήμπορεῖ νὰ εἰπῆ τις ὅτι ἡ ξενηλασία ἔρχεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ αὐτῆς τῆς παιδικῆς πλειας. Οἱ Ἑλληνόπαιδες μὴ ἔχοντες ἀναγνωστικά βιβλία, ἀναγκάζονται ν' ἀγοράζουν ξενόγλωσσα, διότι μόνον εἰς αὐτὰ εὑρίσκουν τὴν κομψότητα, τὴν καλλιτεχνίαν, τὴν πρωτότυπαν. Εἶναι πρώτην κ. Παπαδοπούλου ἡτις διανοίγει νέον ορίζοντα εἰς τὴν παιδικὴν φιλολογίαν μὲ τὸ θαυμαστὸν ἔργον τῆς «Τὰ παραμύθια τῶν Ἑλληνοπαιδῶν», διη ἐξεδόθη πῦρ ὁ Λ'. τόμος, μὲ τὸν τίτλον 'Υπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἑλληνοπαιδικῆς φιλολογίας τοῦ μαθητικοῦ κόσμου ἔχει ὀλόρροιτα Ἑλληνικά βιβλία, ἵκανά νὰ τὸν διαπαιδαγωγήσουν, νὰ τὸν τερψουν, νὰ τοῦ ἐμψυσθῶσιν τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ καλόν πρὸς τὸ ώραῖον, πρὸς τὴν ἀληθείαν καὶ τὴν ἀρετὴν. Ο «Γεροστάμος», ἢ «Χρυσᾶλλις τῶν παιδῶν», τὸ «Παιδίαν τῶν δασῶν», ιδού μὲ τὶ ἐγαλουχήθη πρὸς εικοσιπενταετίας γενεά ἐκείνη ἀκριδῶς ἥτις σπινερον δρᾶ ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ ἔργα ἀξιόλογα μορφωτικά, ὀλλὰ πενιχρότατα τὴν περιβολὴν, ἀνευ ἰχνοὺς καλαισθησίας. Τὰ «Παραμύθια τῶν Ἑλληνοπαιδῶν» εἶναι τὸ πρώτον ποίητελες καὶ εύμορφον καὶ καλλιτεχνικὸν βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον καλεῖται νὰ ἐντρυφησῃ ἡ εὐπλαστὸς ψυχὴ καὶ τὸ παρθένον πνεῦμα τοῦ μαθητικοῦ κόσμου. Οἱ κ. κ. Ἀριστεὺς καὶ Ξενόπουλος ἐγεπνεύσθησαν ἀπὸ τὰ εὐφάνταστα καὶ κομψάδιπλάτα τῆς κ. Παπαδοπούλου καὶ ἐκόσμησαν τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Ἄλλα δεν είναι μόνον τὸ περιβάλλον, τὸ ἔνδιμα τοῦ βιβλίου ἄξιον νὰ ἐδεύθῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλληνοπαιδῶν. Εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ βιβλίου, εἶναι τὸ πνεῦμα, εἶναι ἡ φιλολογικὴ υπόστασις. Μὲ τὴν κ. Παπαδοπούλου ἔχω ἔνα μικρὸν φιλολογικὸν λογαριασμὸν ἀγέξοφλητον καὶ αἰσθάνομαι μίαν ἴδιαιτεραν ὅλως χαράν, διότι μοῦ διδεται πῦρ, ή καλὴ εὐκαιρία νὰ διη μίαν παρεκκυσιν, νὰ φυγαδεύσω ἐν νέφος ἀπὸ τὴν πνευματικὴν της ζωῆς. Γράφων ἀλλοτε ἐκτενῆ μελέτην περὶ τῶν γραφουσῶν Ἑλληνιδῶν, ἀνέλαυσα καὶ ἐν ἔργον κ. Ἀρδ. Παπαδοπούλου, τὰ «Ἀθηναϊκὰ ἀγθύλλαι». Η δὲ πολύτιμοδὸς ἴδιως ἀλλ' εἰλικρινῆς ψῆφη τῶν ἀρθρῶν, ἔθιξε καὶ τὸ ἔργον τῆς συμπαθοῦς λογίας χωρὶς νὰ γνωρίζω βεβαιῶς ὅτι θὰ παρεξηγούμενον καὶ θὰ ἐπίκοιναν αὐτὴν τόσῳ, ώστε μετά τάδα ἐτη νὰ θεωρῇ τὴν ἀθώαν καὶ ταπεινὴν ἐκείνην κρίσιν μου «πληγὴν βαθυτάτην». Καὶ εἶναι εύτικη μα δι' ἐμὲ ὅτι μὲ τὴν ὀφειλομένην ἐπανόρθωσιν συνδέεται μία εἰλικρινῆς ἐκτίμησις πρὸς ἐν ἔργον της νεωτερον, διὰ τὸ δποίον μόνον ἐπαίνους ἔχῃ τις νὰ γράψῃ. Η ἀφήγησις εἰς ὅλα τὰ παραμύθια εἶναι φυσικώτατη, εἰς γλώσσαν ὅμαλην καὶ εὐλοπτον, χωρὶς περιττολογίας. Τὸ διδαγμα δημιεῖ δι' ὅλων τῶν γραμμῶν. Διδαγμα ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, (ἢ «γέφυρα-.) πρὸς τὴν ἔργασιαν (δ μα-



Ασκληπιεῖτον (Ως πέτρα).

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ



ΜΟΥΚΔΕΝ

γευμένος ἐργαλιός), πρὸς τὰ γράμματα (ἢ «καλὴ νεράϊδα»), πρὸς τὸν πλησίον (ἢ «Φωτεινή») πρὸς τὰ ἄνθη (ἢ «όλοπτράσινος νύμφη»). Τὰ διηγήματά της ἔχουν πολλὰ χαρίσματα ἀναγνώσκονται μὲν ἐνδιαφέρον πολὺ. Η Φωτεινή — τὸ καλλίτερον ὅλων — ἔχει τέχνην συγγραφικήν ἐπιζηλον. Η «ἀσημένια στέγη» καίτοι διδάσκει μιαν ιστορίαν μονῆς, ἐν τούτοις δὲν κουράζει.

Ο δεύτερος τόμος θὰ περιλάβῃ «Πολεμικά σαλπίσματα», πτοι παραδόσεις ιστορικάς καὶ δράστικος τὸ «Βαραμῆνι τῆς Πρωτομαγιᾶς».

Δεύτερη

*

Ο Τούλιος Βέρνη, μὲ τὰ μυθιστορήματα

Η πομπή τοῦ Διοικητοῦ

τοῦ ὃποιού ἐθέλαχθησαν ἑκατομμύρια ἀναγνωστῶν, ἐξεψύχησεν πλήρης δόξης καὶ ἡμερῶν εἰς Ἀμιένην. Ο Βέρνη ὑπῆρξεν ὁ ἐκλαϊκευτής τῆς ἐπιστήμης. «Οπως ὁ Φλαμμαριών ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸ ἀπειρον καὶ τὰ οὐράνια σῶματα καὶ μᾶς ἐχάριδεν ἀστρονομικά μυθιστορήματα, καὶ ὁ Βέρνη τὰς ἀπειρονικές γνῶσεις του, γεωγραφικάς, θαλασσινάς χημικάς, φυσικάς τὰς περιέβαλε μὲ τὸν θελκτικώτατον ιμάτιον τοῦ μύθου. Τὰ «παράδοξα ταξειδίων τοῦ εἰς δεκάδας ἀριθμούμενα θὰ μείνουν ὡς πνευματῶδες προμάντευμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ μέλλοντος. Ο Βέρνη ἔγραψε καὶ ἐν Ἐδληνικόν μυθιστόρημα, τὸ «Αἴγαιον ἐν ἐξεγέρσει». Άλλ' ή ἐπιτυχία του ὑπῆρξε προβληματική.

ΤΑ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Συζητούν διὰ τὸ θέατρον.
— Καὶ εἶνε καλὸς ὁ θασίς Σουαρές;
— Σουαρές δὲν σουαρές, αὐτὸς εἶνε...

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μοῦκδεν.
— Γιατί, απαρτᾶ, οἱ στρατοὶ ὅταν πολεμοῦν, έχουν
δύο πτέρυγας;

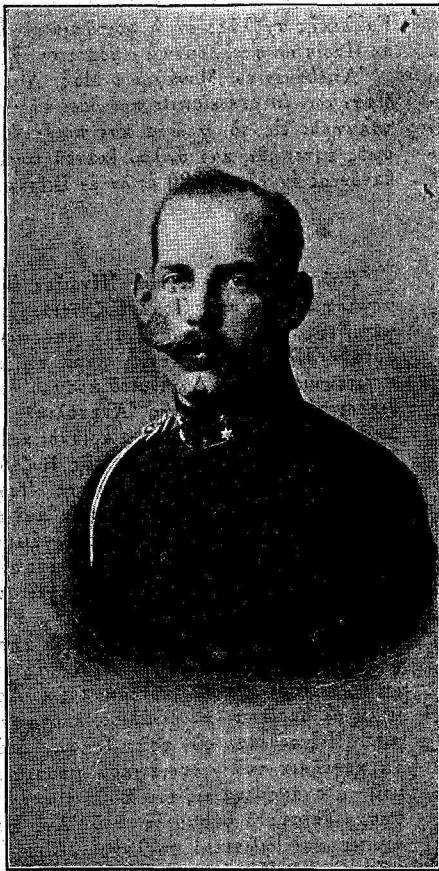
— Γιὰ νὰ φεύγουν, παιδί μου, γληγορώτερα.

· Ο λόγος περὶ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ συνεδρίου
· Η σύζυγος — Δὲν θὰ πάμε νὰ δούμε καὶ μεῖς
τοὺς ἀρχαιολόγους;
· Ο σύζυγος — "Εννοιά σου καὶ θὰ ἔλθουν αὐτοὶ
νὰ δύνεται σένα.



ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ



A. B. Y. ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Πρόεδρος τοῦ Ἀρχ. Συνεδρίου

Ἀρχαιολογικὸν συνέδριον.— Τῇ 25 Μαρτίου ἐκηρύχθη ὑπὸ τῆς Α. B. τοῦ Διαδόχου ἡ ἔνταξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Α' Διεθνοῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ωμίλησαν κατόπιν ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Καραπάνος, ὁ κ. γενικὸς Ἐφόρος τῶν ἀρχαιοτήτων οἱ διευθυντεῖ τῶν ἐνταῦθα ζένων σχολῶν, ἔτεσσαν τὰς γενομένας ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιολογικὰς ἐργασίας. Τὸ συνέδριον εἶτα εἰργάσθη κατὰ τμῆματα.

Εἴς ἔνεκκοσίους καὶ πλέον ἀνέρχονται οἱ μετέχοντες τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ὡν 60 "Ἑλληνες, μία δὲ Ἑλλήνης, ή Σοφία Σχλίεμαν. Αἱ ἔκδομαι εἰς Ἑλλάδα καὶ Μικρὰν Ἀσίαν θὰ διαρκέσουν 13 ἡμέρας.

Αἱ σπουδαιότεραι ἀνακοινώσεις εἶνε αἱ ἔξης:

X. φὸν Γαϊτριγεν, περὶ τῶν ἐν Θήρᾳ ἀνασκαφῶν.

— Κίνη, περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Λίνδου.— Στικάττι, περὶ γλυπτῶν ἔργων τοῦ ἐν Τεσγέστῃ μυστείου.— Μπισούχη, περὶ τῆς αἰγυπτιακῆς πλαστικῆς εἰς τοὺς πίνακας τοῦ Μπρεύκμαν.— Μπρόσουν, περὶ τῆς σπουδῆς τῆς Ἐλλ. πτυχιολογίας.— Μολλιέν, περὶ τῆς Νικητῆς ζωμοθράκης.— Α. ντ' Ανιέλ, περὶ τῶν Ἑλλ. ἀγγεων τῶν εὑρεθέντων ἐν Προβηγγίᾳ.— Γκένφελ, περὶ τῶν ἐν Αἰγαίῳ ἀνασκαφῶν.— Χόγγχρ, περὶ τῶν θριαμβευτικῶν ἀψίδων καὶ περὶ τῆς βυζαντινῆς τέγυνης τοῦ ΙΕ'. αἰῶνος.— Χέρτζογ, περὶ τῶν ἐν Κῷ ἀνασκαφῶν τοῦ Ασκληπιείου.— Βαλδστάιν περὶ Ἀλκαριμένους, Παίανιους καὶ Φειδίου καὶ τῶν γλυφῶν τῶν ἀετωμάτων τῆς Όλυμπας καὶ τοῦ Παρθενώνος.— Τζερόλα, περὶ κρητικῶν τοιχογραφιῶν τοῦ ΙΑ' καὶ ΙΕ' αἰῶνος.— Διερπελδ, περὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἐρεχθίου.— Σράδερ, περὶ τῆς ζωφόρου τοῦ σηκοῦ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.— Βαθέλιον, περὶ τοῦ τύπου τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῶν πρωτεργανῶν καὶ ἀρχαικῶν νομισμάτων τῶν Ἀθηνῶν.— Καββαδᾶς, περὶ τοῦ ἐν Σάμῳ ἀνασκαφῶν καὶ περὶ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ Νέρωνος ἐν Επιδαύρῳ καὶ τῶν κείθεν περὶ θεραπείας ἀποθενῶν ἐπιγραφῶν.— Σκιάς, περὶ τῆς ταπογραφίας τῆς ἀρχαίας Κορίνθου.— Ζαλαριέρ, περὶ Ἑλληνικῶν καὶ λατινικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Συρίας.— Λάμπρος, περὶ ἀνεκδότου ἐνετικῆς περιγραφῆς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν λήξιν τῆς 17ης ἐκτὸντεστηρίδος καὶ περὶ εἰκονογραφίας τῶν Β. ζεντινῶν αὐτοκρατόρων ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Ζωνάρχα, ἐν Μοδέρη.— Πολιτηγ, περὶ τοπογραφίας τῶν Α' ἡμέρων καὶ περὶ τοῦ Βυζαντινοῦ τύπου τῆς Κενταύρου.— Τσουύτας, περὶ τύμβων τῆς Θεσσαλίας καὶ περὶ ἀνασκαφῶν ἐν Θεσσαλίᾳ.— Φίλιος, περὶ τοῦ Ἀποκύμαντοῦ τοῦ Πολυχλείτου καὶ περὶ τῆς Ἐλευσίνος.— Κουρουνιώτης, περὶ τοῦ Λυκαϊκοῦ Ἰπποδρόμου.— Σωτηριάδης, περὶ προϊστορικῶν ἀποικιῶν ἐν Βοιωτίᾳ καὶ περὶ τῆς πόλεως Κάλλιοι καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Γαλατῶν ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν.— Στάγης, παρατηρήσεις τινας περὶ τῶν μυκηναϊκῶν κτερισμάτων καὶ περὶ τῆς χρονολογίας τῶν ἐξ Ἀντικυθήρων ἀρχαιοτήτων.— Ἀρβανιτόπουλος, «Ὀγγωστα τοῦ Γαναμήδους τοῦ Λεωχάρους, τοῦ Σατάρου καὶ Σαυροκόνου τοῦ Πραξιτέλους ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Ἀθηναῖς», «περὶ κεφαλῆς τοῦ κολυδώνιου κάπρου ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς», «περὶ ίδι ύσεως διεθνοῦς Μουσείου ἐκμαγείων». Εκτὸς τούτων καὶ οἱ κ.κ. Νέγρης, Σκούφος, Κ. Στέρανος, Βιζαντίνος, Καρολίδης, Ρουσόπουλος, Μπαλάνος, Γεωργιάδης Δαμιέργης, Ρεδιάδης καὶ Αγινιτης θὰ διειλήσωσι περὶ θεμάτων σχετιζομένων πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν. Οἱ διηθυνοῦσι ταῦτα στοιχεῖα εἰς 58, ἐξ ὧν 21 εἰσὶν "Ἑλληνες.

Νέα Πινακοθήκη ἐν Μονάχῳ.— Η Σετσεσίδην τοῦ